

СЪОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ АКТОВЕТЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ, НА ДРУГИ МЕЖДУНАРОДНИ ОРГАНИЗАЦИИ И НА НАЦИОНАЛНИТЕ ЗАКОНОДАТЕЛСТВА НА ДЪРЖАВИТЕ ЧЛЕНКИ¹

Михаил Илиев²

I. Източници (актове) на Европейския съюз и на международното право.

Изясняването на източниците на международното право е проблем с важно практическо значение. Това е особено важно, тъй като за разлика от нормите на международния обичай, международния морал и международната вежливост, от които не произтичат юридически задължения, то нормите, въплътени в източниците на международното право, са задължителни за неговите субектите.

Източниците на международното право се делят на основни и спомагателни. Международния договор и международния обичай са основните източници на съвременното международно право.

Международните договори като главен източник в международното право са общопризнати в международните отношения. Това им положение е закрепено в Устава на организацията на обединените нации (ООН) и по-точно в член 38 от Статута на Международния съд, в който международният договор е поставен на първо място сред източниците на международното право. Същото положение е закрепено и във Виенската конвенция за правото на договорите от 1969 г. и в други международни актове.

Повечето норми на съвременното международно право се създават посредством международни договори. Това са всички международни споразумения във формата на международен акт, чиито норми след ратификация стават задължителни за страните по тях. Международните договори се срещат още като конвенции и споразумения, като наименованието им зависи от волята на страните по тях. Особен вид международни договори са „*sui generis*”, които представляват учредителни актове на международните организации, срещани като устав, харта, статут, конституция и др. Фактът, че са особени не им придава по – малка юридическа сила. Някои от тях имат по-голяма юридическа сила от други международни договори. Така Уставът на ООН е с най-голяма юридическа сила от всички съществуващи международни договори.

¹ Доклад, изнесен на семинара „Развитие на гражданското и наказателното право на държави-членки на Европейския съюз”, 21-24 май 2010, организиран от Департамент Право на НБУ.

² Студент в програма Право, НБУ.

От международните договори по правило произтичат еднакви задължения за страните по тях, но независимо от това те изпълняват различна роля в съвременните международни отношения, което зависи от конкретни фактори, като предметът на регулиране, колко и кои държави са страни по международния договор и не на последно място от ефективното прилагане и изпълнение на договорните разпоредби от страните.

На следващо място от източниците на международното право е изведен международния обичай. Той представлява съгласието на държавите да признаят определено правило за поведение, като задължително за тях. За да прерасне международния обичай в международноправен е необходимо той да притежава три елемента: продължителност на формиране, общо признаване и юридически задължителен характер.³

На първо място от спомагателните източници на Международното право са Решенията на Международния съд на ООН. Те нямат нормативен характер и представляват актове, прилагащи международното право, тъй като тяхната юридическа сила е ограничена в рамките на конкретно дело, решено от съда. Затова и решението е задължително само за страните по него, а за другите страни по Статута на Международния съд, то ще е задължително само ако изрично те са признали това.

На второ място към спомагателните спада международната доктрина, която включва научните трудове, на най-квалифицираните автори на различните нации, съгласно член 38 от Статута на Международния съд. Характерно за тях е, че те нямат задължителен характер, а само тълкуват конкретни принципи и норми на международното право.

На трето място са актовете на международните органи, приемани на различни международни конференции и международни организации.

Международните конференции се свикват за обсъждане, приемане и подписване от държавите на определени международни актове. Голям отпечатък в международното право са оставили Виенските и Женевските конференции, на които са приети редица конвенции.

Решенията, приети в рамките на международните организации, уреждат така нареченото вътрешно право на организациите. Решенията, приети във формата на

³ Повече за международния обичай вж. Борисов, Орлин., Международно публично право., С 1997., стр.36.

препоръка към държавите членки нямат юридическа сила за тях, но ако държавите решат, могат да продължат развитието на техните норми и да ги въплътят в международен договор.

Някои от решенията на органите на международни организации могат да бъдат и задължителни. Типичен пример за това са решенията на Съвета за сигурност на ООН (СС на ООН), свързани с продължаване на международния мир и сигурност, съгласно член 26 от Устава на ООН.

Актовете, които се разработват и приемат от държавите членки на ЕС, в качеството си на субекти на международното право могат условно да бъдат разделени на първични и вторични.

Към първичното право на първо място трябва да отбележим Учредителните договори. Към тях се отнасят Договорът за Европейска общност (ДЕО), Договорът за Европейската общност за въглища и стомана (ДЕОВС), Договорът за Европейската икономическа общност (ДЕИО), Договорът за Европейската общност за атомна енергия (ДЕОАЕ), съответно Договорите за Европейски съюз от Амстердам, Ница и последният от Лисабон. Тук можем да отнесем и всички договори за присъединяване. Характерно за тези договори е, че разпростират своето действие върху цялата територия на държавите, страни по тях, освен ако не е договорено друго. В договора изрично може да бъде предвидено, че се изключва или че се засяга точно определена част от държавната територия.

На второ място към източниците на първичното право трябва да бъдат посочени така наречените Допълнителни договори. Това са такива актове към учредителните договори, като приложения, протоколи и др., които се считат неделима част от договорите, към които се отнасят. Освен това към тях се приемат допълнително и други международни договори, сключвани от държавите членки, които се отнасят към обхвата на ЕС и се считат за част от неговото право. Към тази втора група източници на първичното право можем да отнесем всички договори за ревизия (Единен европейски акт (ЕЕА), Договорът от Лисабон, Договорът за Гренландия, Протоколът за Нидерландските Антили и др.).

На трето място трябва да отнесем договорите, сключени от представители на държавите членки. Това са решенията на министрите на държавите членки, представени в Съвета, но когато те не действат в качеството си на негови членове по поръчение на своите правителства.⁴ Тези решения се определят като „решения

⁴ Вж. Борисов, Орлин., Право на Европейския съюз., С.2002

на представителите на правителствата на държавите членки, приети на срещи на Съвета”, или като „споразумения между представителите”. Тези актове се различават от актовете, които се приемат от Съвета, тъй като не се приемат в резултат на упражняването на предоставените от договорите правомощия, а се базират на международната правоспособност на държавите членки да сключват международни договори. Тъй като обикновено тези актове са тясно свързани с предмета на дейност на ЕС, те се приемат като част от неговите норми и се смятат за източник на правната система.

Към първичното право на последно място, но не по значимост, следва да бъдат отнесени неписаните източници, като обичаи и основни принципи, утвърдили се в резултат на дълготрайната им употреба.

Към вторичното право се отнасят актовете на институциите на ЕС, приети съгласно правомощията, произтичащи от учредителните договори за осъществяване на целите, посочени в тях, които формират част от правната система на ЕС. Наричаме ги вторични, защото те се създават от институциите на ЕС, въз основа на предоставените им от учредителните договори (първичното право) правомощия. В този смисъл вторичното право е единствено възможно и произтича от първичното.

На първо място това са регламентите. Те представляват нормативни актове с общо приложение, обвързващи като цяло всички държави членки и директно приложими в тях. Това е и най-важния източник на вторичното право, с най-голям интензитет, произтичащ от неговата задължителност и непосредствено действие в държавите членки.

На следващо място, друг акт, приеман от институциите на ЕС в упражняване на предоставените им с учредителните договори правомощия са директивите. Те са обвързващи за държавите членки по отношение на целения с тях резултат, но за разлика от регламентите, тук се предоставя възможност на националните власти да изберат начина за неговото постигане. Те не са акт с пряко приложение, поради което е необходимо да бъдат транспонирани във вътрешното законодателство и едва тогава се прилагат. Възможно е техен адресат да бъдат само част от държавите членки.

На трето място от източниците на вторичното право, а и по сила, стоят решенията. Те са задължителни като цяло за субекта, към който са адресирани. Те

са насочени към индивидуално определени адресати. Такива могат да бъдат една или повече държави членки или едно или повече лица в държавите членки.

На четвърто място стоят препоръките и становищата. Препоръките и становищата представляват актове, приемани от институциите без юридическа сила, т.е. те не създават права и задължения за своите адресати. Въпреки това те са изключително важни, тъй като в практиката на СЕО (сега Съдът на ЕС) националните институции са длъжни да се съобразяват с тях. Двата акта се различават по това, че препоръките се отправят по инициатива на институцията и се приемат от Съвета, а становищата са резултат от външна инициатива и се дават от Комисията. Целта на препоръките е да предложи, да посъветва адресата да възприеме определено поведение, а на становищата е да даде обща оценка за определени факти или да подготви почвата за последващи процесуални действия.

Разбира се, институциите на ЕС, при упражняване на своите правомощия не са ограничени да приемат и други актове като декларации, правилници, законови предложения до Комисията, актове, уреждащи дейността на самите институции и др.

Към източниците на правото на ЕС, следва да бъдат посочени и международните договори, сключвани от ЕС с трети страни.

Тук е необходимо да се посочи, че в рамките на самия ЕС се сключват международни договори между самите държави членки, каквито бяха разгледани по-горе при източниците на първичното право на ЕС. Тези договори са източник на правото на ЕС.

Друг вид договори са тези, сключвани от държавите членки с трети страни, като самостоятелен субект на международното право. Известно е, че те не са обвързващи и за ЕС, освен в случаите, когато те са от голямо значение за развитието му и за постигане на неговите цели.

И третия тип международни договори, като източник на ЕС са така наречените „смесени договори“ сключвани от ЕС с държавите членки и трети страни. Такава например е „Международната конвенция за опростяване и хармонизиране на митническите процедури“, подписана през 1974 г. в Киото от името на ЕО, но договаряна от държавите членки, в рамките на техните компетенции.

И безспорно най-важните международни договори са сключваните от ЕС самостоятелно с трети страни, които също са безспорен източник на правото на ЕС.

Разбира се, сключват се и др. международни договори, указващи влияние върху правото на ЕС, като конвенции, договорите на представителите на правителствата на държавите членки, приети на съвещания в съвета и др.

II. Въпросът за суверенитета на държавите членки в международните отношения

Въпросът за суверенитета на държавите членки в международните отношения е пряко свързан с въпроса за субектите на международното право и по-конкретно, с правното положение на държавите и международните организации в тези отношения.

Международните организации стават субекти на международното право само след изричното съгласие на държавите, които са основен, първичен субект, изразяващо се в разработването и сключването на международен договор (учредителен акт, устав и т.н.). Затова и международните организации притежават точно определен обем международна правосубектност, каквато е предвидена от държавите в учредителния акт. В това отношение правосубектността на международните организации е производна, договорна, вторична и ограничена, тъй като те се създават от държавите – основен, първичен, суверен субект на международното право.

В рамките на ЕС и международното право е общоприето, че прехвърлянето на суверенитет от държавите членки върху институциите и органите на международните организации е част от основата за осъществяването на ефективна интеграция в тях.

Суверенитетът се приема, че е делим, а неговото частично прехвърляне е възможно, което се потвърждава от факта, че държавите членки вече са го осъществили с присъединяването към ЕС или съответната международна организация. Така например в определени области, предимно икономическата, като селско стопанство, външна търговия и др., суверенитетът е прехвърлен изцяло върху органите на ЕС, а в други частично, като образование култура и др. В трети области се осъществява само сътрудничество.

Делимостта на суверенитета е основата на участието на държавата в съответната международна организация или ЕС, тъй като след прехвърлянето му от държавите върху съответните институции значително се променя неговото положение, тъй като той се слива в един общ суверенитет в рамките на областта, в която е прехвърлян.

На практика за да се осъществи обща политика в определена област се изисква, държавите членки в ЕС или съответната международна организация да изпълняват приетите решения от органите и институциите на последните, като запазват своята компетентност по някои специфични въпроси, в рамките на остатъчния, непрехвърлен суверенитет.

Прехвърлянето на суверенитета от държавите членки към ЕС или съответната международна организация е тясно свързано с примата на правото на ЕС и международното право над националните законодателства, който въпрос ще бъде разгледан в следващата точка.

III. Съотношение между правото на ЕС и международното с националното право на държавите членки

Известно време са съществували разногласия по отношение на съотношението на международното право с националното законодателство на всяка държава. Това е довело и до оформянето на различни теории, като според една от тях двете правни системи съществуват паралелно и независимо една от друга. Друга теория оформя примата на вътрешното право над международното. И трета теория провъзгласява примата на международното право над вътрешното.⁵ Това е и възприетото правно положение днес закрепено и в Резолюция 44/23 на ООН, която провъзгласява преимуществото на международноправните норми над националните. Това положение е закрепено и с още по-голяма сила в член 103 от Устава на ООН, който гласи: „ В случай на противоречие между задълженията на членовете на организацията, произтичащи от този Устав, и задълженията им, произтичащи от което и да е друго международно споразумение, задълженията по този устав имат предимство”. В съвременното право е общопризнато, че Уставът на ООН е международният договор с най-голяма юридическа сила между всички съществуващи международно договори. Това произтича от факта, че голяма част от днешните държави са членки на ООН. Подобно положение е закрепено и в член 27 от Виенската конвенция от 1969 г., който гласи: „Държавата не може да се позовава на разпоредби от вътрешното си право, като оправдание за неизпълнение на договора”.

Трябва да се отбележи и това, че съотношението на международното и вътрешното право зависи и от характера на международноправните норми. Една

⁵ Повече за теориите вж. Борисов, О., Международно публично право., С. 1997., стр.28 и сл.

част от тях не се нуждае от вътрешнодържавна трансформация, тъй като те са приети за да уреждат пряко международните отношения, като например международните принципи и обичаи. Други обаче, за да произведат правно действие е необходимо да бъдат имплементирани (трансформирани) в националните законодателства. В този смисъл говорим за самоизпълними норми, които непосредствено след ратификацията им произвеждат правно действие, без да се нуждаят от трансформация, и несамоизпълними, които се нуждаят от въвеждането им във вътрешнодържавен акт, т.е. международните норми да се преобразуват във вътрешнодържавни.

Подобно е положението и със съотношението на правото на ЕС с националните законодателства на държавите членки. При конфликт между двата правопорядъка, проблемът се решава на базата на два основни принципа – предимство на правото на ЕС и директния му ефект. Тези принципи не се съдържат в първичните източници на еропейското право, но голямо значение за тяхното извеждане има практиката на Съда на ЕО (вече Съда на ЕС). Емблематично в това отношение е Решение на Съда от 15 юли 1964 г. по дело *Flaminio Costa срещу E.N.E.L.* ([C-6/64](#)), в което се закрепя и принципът за примата на правото на ЕС над националните законодателства.

В решението се подчертава ясно функцията на Съда на ЕС по тълкуване на актовете на правото на ЕС. Съдът възприема, че съществува ясно разделение на функциите между националните юрисдикции и Съда, което не позволява на последния нито да проучва факти по делото, нито да обсъжда мотивите и целите на искането за тълкуване. Ясно се подчертава и обособяването на отделен правов ред, създаден с Договорът за ЕИО, който е интегриран в правните системи на държавите-членки с влизане в сила на Договора и който националните юрисдикции са длъжни да прилагат.

Съдът на ЕС засяга и въпросът за ограничаване на суверенитета на държавите членки, като приема, че „като са създали за неограничен период от време общност, която има свои собствени институции, правосубектност, правоспособност, способност за международно представителство, и по-специално реални правомощия, произтичащи от ограничаване на компетентност или прехвърляне на правомощия от държавите към Общността, държавите са ограничили суверенните си права, макар и в ограничен брой области, и по този начин са създали корпус от правни норми, приложими по отношение на техните

граждани и самите тях”. Всичко това води до невъзможност за държавите да налагат с предимство пред правен ред, приет от тях на основа на взаимност, последваща едностранно приета мярка, която не може да бъде противопоставена на този правен ред. Извършеното от държавите прехвърляне, от техния вътрешен правен ред към общностния правопорядък, на правата и задълженията, съответстващи на разпоредбите на Договора, води до окончателно ограничаване на техните суверенни права, което не може да бъде преодоляно чрез последващ едностранен акт, несъвместим с понятието за общност.

В подчертаване на примата на правото на ЕС, Съдът на ЕС приема, че *„задълженията, поети с Договора за създаване на Общността, биха били не безусловни, а само евентуални, ако можеха да бъдат поставяни под въпрос от последващи законодателни актове на страните по Договора. И от друга страна, исканията на дерогации от страна на държавите са предмет на процедури по даване на разрешение, които биха били безпредметни, ако държавите можеха да избегнат изпълнението на задълженията си посредством обикновен закон”*.⁶

С оглед на посоченото ясно и безспорно се приема, че правото на ЕС има предимство пред националните законодателства, включително и над конституциите на държавите членки, като задължава последните да се съобразяват с този правопорядък и да изграждат вътрешното си законодателство в съответствие с възприетото и установеното в Общностното право.

Интерес поставя въпросът за съотношението между правото на ЕС и международното право. Безспорно, както установихме по-горе, и двете имат примат над националните законодателства на държавите членки в съюза или съответната международна организация. Но когато разглеждаме въпросът за съотношението между тях като наднационални норми, следва да се изхожда от отделните източници на международното право – международни споразумения, сключени от Общността или Съюза, международни договори, сключени между държавите членки или между тях и трети държави, както и смесените договори.

Както бе изяснено по-горе (точка I. Източници (актове) на Европейския съюз и международните организации), първичните източници на международното право са на първо място в йерархията на източниците, поради което международните споразумения са по-низши от тях и не могат да им противоречат. Това принципно

⁶ Вж. Решение на Съда от 15 юли 1964 г. по дело Flaminio Costa срещу E.N.E.L. ([C-6/64](#)).

положение е закрепено в член 300, параграф 6 от ДЕО, който гласи, че ако конкретно международно споразумение е несъвместимо с разпоредбите на ДЕО, то споразумението може да влезе в сила само след изменение на учредителния договор. Освен това съдът има правомощията да отмени съответното споразумение, ако последното противоречи на договора.

От друга страна, в член 300, параграф 7 от ДЕО е подчертан примата на тези споразумения над източниците на вторичното право, като е казано, че споразуменията са задължителни за институциите и държавите членки на Общността, от момента на влизането им в сила.

Проблеми възникват при определяне на съотношението на международните договори, сключени между държавите членки помежду си, или с трети страни и общностното право, сключени преди създаването на Общностите или за присъединяващи се държави преди датата на присъединяването им, тъй като член 307 от ДЕО гласи, че първичното право има предимство само пред последващи международни споразумения. Що се отнася до предхождащите учредяването на Общността или датата на присъединяване на дадена държава, съгласно член 307 от ДЕО правата и задълженията, произтичащи от тях не се засягат, но за държавите възниква задължение да отстранят тези несъответствия.

Проблемът за съотношението между общностното и международното право се поставя главно с оглед на поетите от държавите членки задължения по силата на Устава на ООН, който представлява международно споразумение, сключено преди Договора за ЕО, поради което и по силата на член 307 от ДЕО правата и задълженията по него следва да се запазват.

С оглед на мироопазващата функция на ООН и борбата с тероризма, от Съвета за сигурност на ООН са приети редица резолюции като приетата на 16 януари 2002 г. Резолюция 1390 (2002), определяща мерките, които държавите следва да предприемат по отношение на Осама бен Ладен, членовете на организацията Ал Кайда и талибаните и други свързани с тях физически лица, групи, предприятия и образувания, посочени в списъка, изготвен на основание Резолюции 1267 (1999) и 1333 (2000) на Съвета за сигурност. Въз основа на посочените резолюции е приет Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните. Освен него съществува и Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за

забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за засилване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан.

По тях, в различни дела, Съдът на ЕС, действащ като втора, последна инстанция е имал възможност да се произнесе. Различията, които се появяват в мотивите на Първоинстанционните съдилища ба държавите членки и Съдът на ЕС по отношение на примата на източниците се дължат на това, че Първоинстанционните съдилища на държавите членки черпят своите аргументи от международното право, а Съдът на ЕС от общностното право, като самостоятелен правов ред. Така и в едно от решенията по делото Кадри Т-315/01, Първоинстанционният съд приема, че Договорът за ЕО не променя задължението на държавите членки да спазват принципа на предимство на задълженията, поети по силата на Устава на ООН, след като той попада в хипотезата на член 307 от ДЕО. В същото решение се стига до извода, че резолюциите и решенията на Съвета за сигурност на ООН по гл. VII от устава са задължителни за държавите членки, които са длъжни да вземат всички мерки за прилагането им, като дори не могат, а са длъжни да не прилагат всяка норма на общностното право, която създава пречки за доброволното изпълнение на задълженията по Устава. В същото решение Първоинстанционният съд приема, че Общността също е задължена по резолюциите на Съвета за сигурност и Устава на ООН, тъй като тя е правоприемник на държавите членки и е поела техните задължения по Устава на ООН, което положение произтича от самия Договор за ЕО. По конкретното дело Съдът на ЕС приема, че *„международното споразумение не би могло да засегне определените с Договора правомощия и следователно – самостоятелността на общностната правна система....”* . В точка 285 от решение по съединени дела C-402/05 и C-415/05, Съдът на ЕС приема, че *„задълженията, наложени от международно споразумение, не биха могли да доведат до засягане на конституционните принципи на Договора за ЕО, сред които фигурира и принципът, че всички общностни актове трябва да спазват основните права, като спазването им е условие за законосъобразността на актовете, за която Съдът трябва да упражнява контрол в рамките на установената от този договор завършена система от способности за защита.”*

С оглед гореизложеното следва, че актовете, съставляващи правото на ЕС, се поставят от съдът на ЕС на първо място сред източниците, като никои други

международни споразумения не могат да им противоречат, а ако се стигне до такова противоречие, държавите членки са длъжни да предприемат мерки за неговото отстраняване. На практика можем да приемем, че в много редки случаи може да се стигне до евентуални стълкновения между международните източници, тъй като държавите, които членуват в ЕС, ООН и други международни организации в повечето случаи са идентични, напреднали, цивилизовани държави, а именно те са тези, които, чрез делегиране на част от своя имунитет и чрез своите представители в съответните организации създават нормите на международното право и правото на ЕС. Затова и върху тях лежи тежестта, да обединяват своите политики в различните области, които регулират международните организации, в които членуват, с оглед създаването на един общ, хармонизиран и единен правопорядък в международното общуване.

Библиография.

1. Договор за създаване на Европейска общност от 26.03.1957 г.
2. Устав на ООН от 26.06.1945 г.
3. Виенска конвенция за правото на договорите от 23.05.1969 г., в ДВ, бр. 87 от 1987 г.
4. Резолюция 44/23 на ООН.
5. Резолюция 1390 от 2002 г. на СС на ООН.
6. Резолюция 1267 от 1999 г. на СС на ООН.
7. Резолюция 1333 от 2000 г. на СС на ООН.
8. Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за засилване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан (ОВ L 139, 2002 г., стр. 9; Специално издание на български език 2007 г., глава 18, том 1, стр.189)
9. Решение на Съда от 15 юли 1964 г. по дело Flaminio Costa срещу E.N.E.L. ([C-6/64](#)).
10. Решение на Първоинстанционния съд (втори разширен състав) от 21 септември 2005 г. по дело Yassin Abdullah Kadi срещу Съвет на Европейския съюз и Комисия на Европейските общности. (T-315/01, Сборник, стр. II-03649)

11. Решение на Съда от 11 октомври 2007 г. по дело Möllendorf и Möllendorf - Niehuus (C-117/06).

12. Решение на Съда (голям състав) от 3 септември 2008 година по съединени дела *Kadi et Al Barakaat International Foundation / Conseil et Commission* C-402/05 P и C-415/05 P

13. Борисов, О., Международно публично право, С 1997 г.

14. Борисов, О., Право на Европейския съюз, С. 2002 г.

15. Попова, Ж., Право на Европейския съюз, С.2009 г.

RELATIONSHIP BETWEEN THE ACTS OF THE EUROPEAN UNION AND THE OTHER INTERNATIONAL ORGANIZATIONS AND NATIONAL LAWS OF THE MEMBER STATES

by Mihail Iliev

Supplied in this work are presented the sources of international law - basic and auxiliary, and of the European Union - primary and secondary. Out are their main characteristics and features. In short, is concerned the question of sovereignty of states in international relations. Special attention is paid to the ratio between sources of EU law with those of international law and national laws of Member States.